

Det är på en av ersättningskolonierna några dagar före första gruppens hemresa. Många pojkar och flickor gå omkring och tigga och be: "Kan inte jag få stanna hela sommarn?" "Jag är tvungen att börja jobba genast, om jag kommer till sta'n, för vi har ingen mat hemma" o.s.v. Det är inte lätt att vara "magister" eller "fröken". Många be, många behöva. Till sist måste lotten avgöra, vilka som skola få stanna på de få vakansplatserna. Men före lottdragningen har "Luffaren" fått säkert löfte att kvarstanna.

"Luffaren" är en 11-årig pojke, som ser ut som en klen 7-åring. Armar och ben slinka, ja hela pojken slinker. Inte har han stor utrustning. Blusen och mössan lappas mest varje dag, men humöret är glatt. En av de första dagarna på kolonien sitter "Luffaren" och pratar med sin "fröken", och hon får då höra, varför han ständigt ser glad ut på kolonien. Jo, se det är så mycket god mat här, man är alltid mätt, och så får man ligga om mornarna. Det sista är något ovanligt för "Luffaren". Han är tidningspojke i sta'n och börjar där sin dag kl. 5 om morgonen. Innan han går till skolan, får han en halv rågbit och en kopp "kaffe". Det blir ej mer på hans del. På den kosten sitter "Luffaren" i skolan till kl. 1, då han får ett mål mat där. På eftermiddagen är han åter ute och springer med sina tidningar för att hjälpa mor. Men på koloni^en får man äta och ligga om mornarna! "Luffaren" njuter i fulla drag en hel månad, men hemresan nalkas. Då springer en liten parvel omkring och tigger med ögon och ord: "Låt mig få äta och ligga ännu en månad!" Vi se för oss den lilla tidningsgrabben i mörker och kyla springa hela långa vintern med sina tidningar, som vi kanske otåligt vänta på. Och vi kunna inte skicka hem honom. Han måste få stanna och äta och sova i två månader. Han har rätt till det.

När fröken sista lördagskvällen kommer in i sovrummet och talar om den stora nyheten, slår "Luffaren" ihop sina händer och skrattar och hoppar och är så lycklig, att det är rörande att se. (Dagen till ära springer han och tar på sig en blå och gulrandig skjorta /hans enda ombyte/, och så är han då så lycklig som någon svensk pojke i hela

vårt land.) ^{Och} De första ord han säger på söndagsmorgonen äro dessa:
"Jag får äta mat en hel månad till!" Och så skrattar han sitt lyckli-
ga skratt igen. /

(Nu går "Luffaren" omkring på kolonien, och alltid skrattar
han. Hans lilla hjärta är överfullt av tacksamhet.)